

Arrest

nr. 248 469 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOERMANS
Geelseweg 151
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOERMANS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2008 kwam verzoeker vanuit Nederland naar België.

Op 20 januari 2009 diende verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende (bijlage 19) in en op 18 mei 2009 verkreeg hij een E-kaart.

Op 14 december 2009 werd te Antwerpen uw wettelijke samenwoning met P. D. J. S. (geboren te P. op [...]1978, van Surinaamse nationaliteit) geregistreerd.

Op 3 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit nazicht van de RSZ-databank bleek dat verzoeker sinds 11 december 2009 niet meer tewerkgesteld was en dat hij sinds 23 juli 2010 beroep deed op een leefloon van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien.

Op 16 september 2011 werd de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ter kennis gebracht.

Op 10 november 2011 diende verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving als loontrekkende (bijlage 19) in. Verzoeker legde daarbij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met proefbeding voor arbeiders in een voltijds stelsel bij WZC Sint-Maria voor.

Op 9 februari 2012 werd verzoeker opnieuw in het bezit gesteld van een E-kaart.

In 2012 werd de minderjarige dochter van verzoeker in België geboren. Ze heeft de Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker werd vervolgens verschillende malen veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen, door het Hof van Beroep te Antwerpen en door de politierechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de verkeerswetgeving, voor opzettelijke slagen en verwondingen in het kader van huiselijk geweld, voor oplichting wegens vals gebruik van een identiteitskaart en siskaart en voor inbreuken op de drugswetgeving. Ook in Frankrijk en Nederland werd verzoeker reeds veroordeeld voor drugsfeiten.

Op 22 oktober 2020 beëindigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijf van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer naam : F.

voornaam : F. D.

geboortedatum : [...]1980

geboorteplaats: P.

nationaliteit : Nederland

Krachtens artikel 44bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 03.11.2008 kwam u vanuit Nederland naar België.

Op 20.01.2009 diende u te Antwerpen een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende" (bijlage 19) in en op 18.05.2009 verkreeg u een E-kaart.

Op 14.12.2009 werd te Antwerpen uw wettelijke samenwoning met P. D. J. S. (geboren te P. op [...]1978, van Surinaamse nationaliteit) geregistreerd. Uit nazicht van de RSZ-databank bleek dat u sinds 11.12.2009 niet meer tewerkgesteld was en dat u sinds 23.07.2010 beroep deed op een leefloon van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Aangezien u niet langer voldeed aan de verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel vormde, werd op 03.08.2011 een einde gesteld aan uw verblijfsrecht.

Op 16.09.2011 werd u de beslissing tot "Beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten" (bijlage 21) betekend.

Op 10.11.2011 diende u een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving als loontrekkende" (bijlage 19) in. U legde daarbij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met proefbeding voor arbeiders in een voltijds stelsel bij WZC Sint-Maria voor. Op 09.02.2012 werd u opnieuw in het bezit gesteld van een E-kaart. Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 18.10.2012 (bij verstek) - (op beroep tegen vonnis d.d. 28.02.2012; verzet werd niet ontvankelijk verklaard bij arrest d.d. 24.04.2014) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor de duur van 3 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan oplichting, namelijk door bij de hospitalisatieopname een andere identiteit dan de uwe te hebben aangenomen, hierbij gebruik te hebben gemaakt van een identiteits- en siskaart die niet de uwe was. Dit feit pleegde u op 25.12.2009.

Op 18.09.2013 werd u aangemeld bij de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van uw veroordeling d.d. 06.02.2013 (bij verstek en waartegen u op 01.10.2013 verzet aangetekende). Er werd u onmiddellijk een

onderbreking van de strafuitvoering toegekend om vanaf 02.12.2013 onder elektronisch toezicht geplaatst te worden. Op 01.03.2014 werd u een voorlopige invrijheidsstelling toegekend.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 12.03.2014 (op verzet tegen vonnis d.d. 06.02.2013) tot een autonome werkstraf van 100 uren (vervangende gevangenisstraf bij niet-naleving: 10 maanden) daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verkondingen of slagen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen de persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft en aan opzettelijke verwondingen of slagen tegen de persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft. Deze feiten pleegde u op 29.01.2010 en in de nacht van 06.06.2011 op 07.06.2011.

Op 20.04.2016 werd u (onterecht) opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, door twee of meer personen.

Diezelfde dag werd u eveneens onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. De kamer van inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep van Antwerpen stelde u op 09.05.2016 inzake de inbreuk op de wetgeving inzake drugs vrij. Op 20.06.2016 werd deze zaak door de raadkamer doorverwezen naar de correctionele rechtbank. (Deze zaak werd behandeld op de zitting van 16.02.2017 en vonnis werd geveld op 16.03.2017. Hoger beroep van het Openbaar Ministerie werd op 07.04.2017 ingesteld en op 21.02.2019 volgde het eindarrest). Het aanhoudingsmandaat d.d. 20.04.2016 inzake diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens, bij nacht, door twee of meer personen werd op 09.09.2016 opgeheven daar in het gerechtelijk onderzoek naar voor kwam dat een vingerafdruk verkeerdelijk aan u toegeschreven werd en u werd vrijgesteld.

De Politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 21.10.2016 tot een geldboete van 50 euro (x6 = 300 euro) (vervangend rijverbod: 30 dagen) daar u zich schuldig maakte aan het rijden zonder begeleider. De Politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 22.02.2017 tot een geldboete van 30 euro (x6 = 180 euro) (vervangend rijverbod: 30 dagen) daar u zich schuldig aan het niet respecteren van de snelheidsbeperking.

De Politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 25.09.2017 (bij verstek) tot een geldboete van 200 euro (x 6 = 1.200 euro (vervangend rijverbod: 60 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan intoxicatie aan het stuur, adem- of bloedanalyse tussen 0,5 mg/l en 1,2 g/t; tot een geldboete van 50 euro (x6 = 300 euro) (vervangend rijverbod: 30 dagen) daar u zich schuldig maakte aan het niet-dragen van een voorlopig rijbewijs; niet voorzien van het "L"-teken; sturen tijdens verboden tijdstip en zonder begeleider.

De Politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 21.12.2017 (bij verstek) tot een geldboete van 30 euro (x 8 = 240 euro) (vervangend rijverbod: 30 dagen) daar u zich schuldig maakte aan het negeren van het rood licht. Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 21.03.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 6.000 euro daar u zich schuldig had gemaakt aan handel en bezit van cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan het bezit van heroïne. Deze feiten pleegde u meermaals op niet nader te bepalen data tussen 31.01.2016 en 19.04.2016. De Politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 02.05.2019 (bij verstek) tot een geldboete van 100 euro (x 8 = 800 euro) (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) daar u zich schuldig maakte aan geen bewaarder te zijn van een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid.

Op 05.03.2020 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van uw veroordeling d.d. 21.03.2019.

Sinds u in België verblijft, werd u vijf maal veroordeeld door de Politierechtbank uit hoofde van verkeerszaken, liep u een werkstraf op en werd u twee maal veroordeeld door het Hof van Beroep uit hoofde van oplichting; aanmatiging van naam en inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 25.12.2009 nam u bij een hospitalisatieopname een andere identiteit aan. Hierbij maakte u gebruik van een identiteits- en siskaart die niet de uwe waren.

Op 29.01.2010 werden verbalisanten opgeroepen voor feiten van partnergeweld. Een hevige discussie tussen u en mevrouw P. ontaardde waardoor u een slag gaf in haar aangezicht. Er werd een zwelling van het recheroog vastgesteld. U bekende te hevig gereageerd te hebben wat geenszins uw bedoeling zou geweest zijn. In de nacht van 06.06.2011 op 07.06.2011 werden verbalisanten opnieuw opgeroepen voor een echtelijke twist. U was naar mevrouw P. toegestapt wanneer zij aan het bellen was met een andere man. U sloeg haar andermaal in het aangezicht waardoor zij een fles nam om zich te verdedigen. Omdat dit geen indruk leek te maken op u, zag mevrouw P. zich genoodzaakt een mes ter hand te nemen omdat ze schrik had. U trachtte vervolgens het mes af te pakken, waarbij u werd gestoken in uw onderrug en rechterbil. Hierop werden jullie beiden overgebracht naar het ziekenhuis. Bij

mevrouw P. werd een voorlopige arbeidsongeschiktheid van 3 dagen vastgesteld en bij u een voorlopige arbeidsongeschiktheid van 4 dagen, u werd hiervoor op 12.03.2014 veroordeeld tot een autonome werkstraf van 100 uren. Deze feiten zijn laakbaar en getuigen van een normvervaging met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. Feiten van partnergeweld zijn ontoelaatbaar vermits dit een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer.

Op 21.03.2019 werd u veroordeeld voor ernstige drugsfeiten. Naar aanleiding van een huiszoeking uitgevoerd op 19.04.2016 werden er in uw woning volgende verdovende middelen aangetroffen verspreid over verschillende zakjes: 1,7 gram cannabis; 248,7 gram cocaïne en 13,5 gram heroïne. U beweerde dat de aangetroffen cocaïne en cannabis voor eigen gebruik waren. U begreep niet dat er ook heroïne werd gevonden. Wanneer u erop gewezen werd dat de aangetroffen cocaïne een straatwaarde van meer dan 12.000 euro vertegenwoordigde, wenste u geen verklaring meer af te leggen. Ook werd een herverhoor geweigerd. Op 21.03.2019 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden en een geldboete van 6.000 euro uit hoofde van handel en bezit van 248,7 gram cocaïne, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en aan het bezit van 13,5 gram heroïne. Deze feiten pleegde u tussen 31.01.2016 en 19.04.2016. De vereniging had als wezenlijk bestanddeel het zich organiseren met het oogmerk om een omvangrijke handel in cocaïne te voeren. De resultaten van de huiszoeking en het telefonieonderzoek wezen er minstens op dat de drugs in het groot werden aangekocht door de vereniging en door u bewaard werden. Uw medebeklaagde had de taak de cocaïne te verkopen. Jullie stonden daartoe quasi dagelijks in contact met elkaar. Gedurende 2,5 maanden was u actief binnen een vereniging gericht op handel in cocaïne. De grote hoeveelheid cocaïne waarover u beschikte is tekenend voor de omvang van de beoogde handel en winstbejag. Bijkomend was u in het bezit van heroïne.

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne en heroïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en vanuit een kortzichtig financieel eigenbelang. U hebt de voorkeur gegeven aan snel geldgewin boven de gezondheid en de veiligheid van anderen. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghi t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09. Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit.: met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C- 348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 5 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt, meermaals bij verstek (op 21.10.2016, 22.02.2017; 25.09.2017, 21.12.2017 en op 02.05.2019). U werd veroordeeld tot het betalen van boetes en tot rijverboden. U stuurde zonder begeleider; u hield zich niet aan de snelheidsbeperking; u bestuurde een voertuig onder intoxicatie; u v/as niet in het bezit van een voorlopige rijbewijs; uw auto was niet voorzien van het "L"-teken, u stuurde tijdens een verboden tijdstip en zonder begeleider; u negeerde een rood licht en u was niet in het bezit van een verzekering burgerlijke aansprakelijkheid. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U staat totaal niet stil bij de mogelijke gevolgen van uw handelen. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U beseft bovendien niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. Uit het European Criminal Records Information System - ECRIS blijkt dat u in het verleden reeds in Frankrijk en in Nederland werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs: De Correctionele Rechtbank van Créteil (Frankrijk) veroordeelde u op 24.09.2003 tot een gevangenisstraf van 2 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan strafbare feiten in verband met drugs of precursoren, en andere feiten tegen de volksgezondheid; deelname aan een vereniging van misdadigers en bezit en gebruik van een vals administratief document. De Rechtbank van Haarlem (Nederland) veroordeelde u op 01.11.2006 tot een gevangenisstraf van 74 dagen daar u zich schuldig had gemaakt aan strafbare feiten in verband met drugs of precursoren, en andere feiten tegen de volksgezondheid. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, uw rol binnen de vereniging, uw persoonlijkheid en uw strafregister, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De vaststelling dat u sinds uw aankomst in België in 2008 reeds 3 maal veroordeeld werd, wijst er op dat u geen lessen getrokken hebt uit uw eerdere veroordeling en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Eerdere veroordelingen in Frankrijk en in Nederland hebben u er niet van weerhouden om nieuwe feiten te plegen. Er kan dan ook niet uitgesloten worden dat u opnieuw dergelijke strafbare feiten zou kunnen begaan. Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Op 09.06.2020 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat uw administratief dossier onderzocht zou worden om eventueel uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Op 20.06.2020 werd uitstel van de termijn gevraagd, wat toegestaan werd. U vulde op 07.08.2020 een vragenlijst hoorrecht in, u verklaarde dat uw taal Nederlands is; dat u Engels, Frans en Nederlands kan lezen en schrijven; dat u Surinaams kan spreken en lezen; dat u sinds eind 2007 in België bent; dat uw Nederlands paspoort bij P.D.S., (...) te 2100 Deurne ligt; dat uw Belgische verblijfsvergunning en uw Nederlandse identiteitskaart in de gevangenis liggen; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was op de (...) te 2100 Deurne; dat u wettelijk samenwoont met mevrouw P.D.S.; dat uw nonkel, tante en nichten in België verblijven (W.F., A.F.A., F.D., F.B. - allen verblijvende te Lint en F.S - verblijvende te Kontich; dat u een minderjarig kind in België heeft (F.S, geboren op (...)2012, verblijvende bij haar moeder op de (...) te 2100 Deurne; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België, dat uw moeder (M.R) in Suriname verblijft ((...) te Paramaribo – xxx) en dat uw vader (F.E.) in Utrecht - Doorn verblijft; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u gewerkt heeft in België als productiemedewerker -2008; SFP - 2009: SFP; C. BVBA - 2009- 2016: FFP; S.F. Belgium en in 2016 in de gevangenis en tijdens uw ET; dat u 3 jaar gewerkt heeft te Doorn in Utrecht als tandtechniker (ortholab); dat u reeds veroordeeld werd in Nederland voor drugsfeiten; dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat uw gehele centrum van belangen zich in België situeert (uw vrouw en minderjarig kind); dat u geen banden heeft met andere landen en dat u vanuit de gevangenis actief op zoek bent naar werk. U voegde de volgende documenten toe: een inschrijvingsbewijs bij de VDAB d.d. 07.05.2020; uw loopbaangegevens; een bewijs van wettelijke samenwoning; een woonbewijs; een woonbewijs met historiek adressen; een gezinssamenstelling; een getuigschrift van woonst van mevrouw P. D. J. S.; een kopie van uw E-kaart en een attest inzake uitgaven voor de opvang van kinderen voor F. S. voor een bedrag van 63 euro.

Sinds 14.12.2009 woont u wettelijk samen met P. D. J. S. (geboren te P. op [...]1978, van Surinaamse nationaliteit, F+ kaart geldig tot 12.06.2023). Uit deze relatie is een kind geboren (F. S. A. H. M., geboren te Antwerpen op [...]2012, van Nederlandse nationaliteit). Mevrouw P. en uw dochter komen op bezoek in de gevangenis. Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Mevrouw P. en uw dochter hebben recht op verblijf in België, desondanks zou uw partner ervoor kunnen kiezen om zich samen met jullie dochter te vestigen in een land waar u de kans zou hebben het gezinsleven met hen verder te zetten. Het feit dat uw partner en uw dochter niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nederland of een derde land. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in Nederland of elders en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Uit het administratief dossier van mevrouw P. blijkt dat zij in 2002 in Nederland een verblijfsvergunning verkreeg voor een gezinshereniging met u. Deze verblijfsvergunning werd een jaar later verlengd tot 02.06.2006. In 2006 vroeg ze opnieuw een verlenging aan, maar betaalde de kosten van de aanvraag niet. Hierdoor werd de aanvraag niet in behandeling genomen. Sinds 14.12.2009 wonen jullie wettelijk samen in België. Mocht zij beslissen om u te vergezellen naar Nederland dan kan zij steeds opnieuw een aanvraag indienen opdat zij zou worden toegelaten een gezinsleven met u en uw dochter uit te bouwen. Het is niet onredelijk te veronderstellen dat mevrouw P. wist dat u criminele feiten pleegde aangezien er bij een huiszoeking in jullie woning een aanzienlijke hoeveelheid drugs werden aangetroffen. Zij diende te beseffen dat dit mogelijkerwijze gevolgen zou hebben op uw verblijfsrecht. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hameševic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uw dochter F.S.A.H.M. is nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Zij spreekt Nederlands. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat ze haar scholing niet in Nederland of elders zou kunnen verder zetten. Uit niets blijkt dat de scholing van uw dochter een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die enkel en alleen in België beschikbaar zou zijn. Het feit dat u een kind had, heeft u er niet van weerhouden ernstige feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover haar, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Indien mevrouw P. er voor zou kiezen om samen met jullie dochter in België te blijven, kan er contact onderhouden worden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar het land waar u zou verblijven. Dat het contact met uw dochter en partner in dat geval moeilijker zal verlopen, is enkel en alleen het gevolg van uw eigen crimineel gedrag. U vermeldde op het formulier hoorrecht dat u nog familie heeft in België, namelijk een nonkel, een tante, neven en nichten. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er wordt op geen enkele manier aangetoond dat de relatie die u met één van deze onbenoemde familieleden zou hebben, van dien aard is dat zij zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Afsluitend kan opgemerkt worden dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven hoe dan ook mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren, u heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag door het verspreiden van illegale drugs. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u kan doen gelden, er zijn ernstige

redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

U bent op 03.11.2008, toen u 28 jaar oud was, aangekomen op het grondgebied. Thans bent u bijna 40 jaar oud. Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 12 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Nederland, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen. Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Nederland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U verklaarde in uw hoorrecht dat uw vader (F. E.) in D. verblijft. U heeft er dus nog familie en/of vrienden die u lijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Er kan aangenomen worden dat u er het grootste deel van uw leven verbleven heeft, u liep er dan ook ongetwijfeld school, u heeft er gewerkt en u spreekt de taal. Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft en dat u vanuit de gevangenis actief op zoek bent naar werk, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder toont uw veroordeling d.d. 21.03.2019 een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de gepleegde feiten blijkt 'net niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de drugshandel. U was reeds gedurende 3 jaar werkzaam te D. in Utrecht als tandtechniker (ortholab). Uit niks blijkt dat u niet opnieuw toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Nederland. Het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu blijft reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan regulier werk en het feit dat u een geldboete van 6.000 euro dient te betalen. Het gegeven dat u in het verleden in Nederland en Frankrijk reeds werd veroordeeld voor drugsfeiten bewijst eveneens dat u graag snel en veel geld verdient. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand erf m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing bepaalt dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf wordt afgegeven in toepassing van artikel 44bis §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Artikel 44bis, §2: § 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die

krachtens de artikelen 42quiquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De afweging in de bestreden beslissing, voldoet niet aan de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 24 Handvest. Het kan niet worden ingezien hoe de verwerende partij rekening heeft gehouden met de hogere belangen van het kind. De belangen van het kind dienen de eerste overweging te zijn (artikel 24 Handvest en EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk, §62). Bovendien heeft ieder kind er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden (artikel 24.3 Handvest). Het belang en welzijn van de kinderen is van uitermate groot belang. Door de uitvoering van de beslissing om het verblijf te beëindigen, zou het kind van verzoeker haar vader echter verliezen voor een zeer belangrijke duurtijd (periode die onduidelijk is). Verzoeker zou dan nog een legaal verblijf moeten toegestaan worden om zich wederom te verenigen met zijn gezin, (dit is zelfs onwaarschijnlijk omdat men zou kunnen voorhouden dat de openbare orde dient gevrijwaard te worden). Door de jonge leeftijd van het dochtertje van verzoeker (S., 8 jaar oud), zijn moderne communicatiemiddelen nuttig voor korte periodes, doch niet voor langere perioden. Het contact tussen ouder en kind is bijzonder persoonlijk in deze leeftijdsfase. Een langdurige scheiding verbreekt de band tussen ouder en kind. Een scheiding is nefast op de leeftijd van S.. Verweerder beweert dat het kind jong genoeg is waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zou kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Zo zouden er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat ze haar scholing niet zou kunnen voortzetten in Nederland. Echter wordt hier geen rekening gehouden met het feit dat de dochter, welke thans 8 jaar oud is. De leeftijd van 8 jaar is een zeer kwetsbare leeftijd voor jongeren waarin ze zichzelf ontplooiën. Daarenboven heeft zij een leeftijd bereikt dat vriendjes en vriendinnetjes een belangrijke rol spelen in haar leven. Deze vrienden worden hoofdzakelijk op school gemaakt, waardoor een verandering van school op deze leeftijd niet wenselijk is. Een verhuis naar Nederland is bovendien niet enkel onwenselijk op sociaal gebied. Zo zal zij zich ook moeten aanpassen aan een nieuwe omgeving, nieuwe gewoonten en een nieuw land. Evenmin neemt de verwerende partij in acht dat, gelet op de Boultif/Üner criteria, verzoeker in België kan verblijven bij zijn partner, zijn partner een Belgisch verblijfsrecht heeft, zijn kind hier geboren is, zijn partner hier werk heeft. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België is vele malen groter dan zijn gebondenheid met Nederland, alwaar hij sinds 2008 niet meer heeft gewoond. Omwille van deze redenen blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen correcte belangenafweging heeft gemaakt, rekening houdende met alle bovenvermelde elementen.”

Beoordeling

In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals verweerder in de nota met opmerkingen terecht opmerkt, bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing. Bijgevolg kan verzoeker zich niet dienstig op deze bepaling beroepen.

Verder acht verzoeker volgens zijn betoog artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn geschonden. De Raad wijst erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en verzoeker voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoeker zich ook niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de afweging in de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereisten van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest en niet correct is gebeurd. Hij meent dat niet kan worden ingezien hoe de verwerende partij rekening heeft gehouden met de hogere belangen van het kind. Die belangen dienen de eerste overweging te zijn. Daarnaast stipt verzoeker aan dat elk recht volgens artikel 24 van het Handvest het recht heeft persoonlijke en rechtstreekse contacten met beide ouders te behouden. Verzoeker stelt dat zijn dochter hem voor een zeer belangrijke duurtijd zal verliezen. Verzoeker zou wederom een toestemming voor legaal verblijf nodig hebben, om zich met

zijn gezin te kunnen verenigen, hetgeen onwaarschijnlijk is gezien men zal voorhouden dat de openbare orde moet gevrijwaard worden. Verzoeker wijst op de achtjarige leeftijd van zijn dochter en het onaangepast en nefast karakter van moderne communicatiemiddelen voor een lange periode in deze leeftijdsfase.

Verzoeker wijst op de motieven in de beslissing dat de dochter nog jong genoeg is waardoor ze zich makkelijk aan een nieuwe situatie kan aanpassen en er geen concrete elementen voorliggen waarom ze haar scholing niet zou kunnen verderzetten in Nederland. Verzoeker meent dat hierbij geen rekening is gehouden met haar kwetsbare leeftijd en het feit dat vriendjes en vriendinnetjes op school worden gemaakt en een belangrijke rol spelen in haar leven. Hij acht een verandering van school niet wenselijk, ook de aanpassing aan nieuwe gewoonten, een nieuw land en een nieuwe omgeving, acht verzoeker op sociaal gebied onwenselijk.

Daarnaast meent verzoeker dat verwerende partij eraan voorbij is gegaan dat verzoeker in België kan verblijven bij zijn partner, die een Belgisch verblijfsrecht heeft, hier werkt en hun kind in België is geboren. De banden met België zijn groter dan met Nederland waar hij sedert 2008 niet meer heeft gewoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Aangaande het gezinsleven en hierbij het hoger belang van het kind, wordt niet betwist dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft met zijn dochter. Zoals de verwerende partij in de beslissing zelf stelt, wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bijzondere aandacht besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: "the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight." En verder "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse t. Nederland*, §§ 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: "Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, *darren Omoregie et autres*, précité, §66, *Arvelo Aponte c. Pays-Bas*, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention." (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili t. België*, §§ 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

In casu is de Raad van oordeel dat de verwerende partij op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze heeft rekening gehouden met de belangen van verzoekers minderjarig kind. De verwerende partij kon met rede stellen dat het dochtertje van verzoeker met Nederlandse nationaliteit, nog vrij jong is waardoor verondersteld kan worden dat zij zich nog gemakkelijk kan aanpassen aan een nieuwe situatie. Ze spreekt Nederlands en verzoeker maakt inderdaad niet aannemelijk dat er concrete elementen zijn die erop wijzen dat ze haar scholing niet in Nederland zou kunnen verderzetten. Het feit dat verzoekers dochter op een kwetsbare leeftijd is en vriendjes heeft op school in België, kan op zich niet tot gevolg hebben dat de belangenafweging op onredelijke wijze zou zijn gemaakt. Het hebben van vriendjes op school of het hebben van een kwetsbare leeftijd kan immers niet als een onoverwinnelijk obstakel worden beschouwd voor het verderzetten van het gezinsleven en de scholing in Nederland. Bovendien laat de beslissing de opening voor de vrije keuze van verzoeker en diens partner, dat de partner en de dochter toch in België hun verblijf verderzetten en ervoor zouden opteren om via moderne communicatiemiddelen en periodieke reizen het gezinsleven verder te zetten. De verwerende partij erkent daarbij uitdrukkelijk dat in dat laatste geval het contact moeilijker zal verlopen, maar wijst er terecht op dat dit het gevolg is van het crimineel gedrag van verzoeker. Er weze ten overvloede aangestipt dat België en Nederland buurlanden zijn, zodat op dit punt ook niet het onmogelijke van verzoekers partner wordt gevraagd. Waar verzoeker nog wijst op de sociale aspecten en het kind zich zal moeten aanpassen aan een nieuwe omgeving, nieuwe gewoonten en een nieuw land, kan ook dit bezwaarlijk als een onredelijke hinderpaal voor het verderzetten van het gezinsleven in Nederland worden aangenomen.

Wat betreft het gezinsleven met de partner, kan vooreerst geen abstractie gemaakt worden van het feit dat verzoeker niet betwist dat hij in 2014 werd veroordeeld tot een autonome werkstraf van 100 uren voor feiten van partnergeweld. Daargelaten de vraag of ondertussen toch van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner moet worden gesproken, blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging waarbij zij heeft aangestipt dat blijkt dat Mw. P in 2002 in Nederland een verblijfsvergunning verkreeg voor gezinshereniging met verzoeker, die verlengd werd tot 2006. In 2006 heeft Mw. P. opnieuw een verlenging aangevraagd, doch heeft zij nagelaten de kosten te betalen, zodat de aanvraag niet in behandeling werd genomen. Verwerende partij stelt dat mocht Mw. P. beslissen verzoeker te vergezellen naar Nederland, zij opnieuw een aanvraag kan indienen opdat zij zou worden toegelaten tot een verder gezinsleven met verzoeker en zijn dochter. Verzoeker betwist deze feiten niet. Het feit dat de partner van verzoeker in België verblijfsrecht heeft en hier werkt, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Wat betreft het aangehaalde privéleven in België, nu verzoeker ook verwijst naar zijn sociale en culturele banden met België, moet de verwerende partij gevolgd worden in de beslissing waarbij zij stelt dat verzoeker is aangekomen in België toen hij 28 jaar was, hij ondertussen 40 jaar is maar in die twaalf jaar niet gebleken is dat verzoeker een dermate bijzondere binding met België zou hebben, dat dit een normale binding overstijgt, ook al wordt niet betwist dat een terugkeer naar Nederland enige aanpassing zal vergen om daar het leven terug op te bouwen. Bijgevolg kan een beschermingswaardig privéleven van verzoeker in België in vraag worden gesteld. Hoe dan ook blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een evenwichtige belangenafweging door te wijzen op het feit dat verzoeker in zijn hoorrecht heeft verklaard dat zijn vader nog in Nederland verblijft. Verzoeker heeft dus familie in Nederland die hem tijdelijk kan opvangen om weer een eigen bestaan op te bouwen. Verzoeker spreekt de taal en heeft het grootste deel van zijn leven op Nederlands grondgebied verbleven. Ook het feit dat verzoeker heeft gewerkt in het verleden in België, heeft de verwerende partij in haar belangenafweging betrokken. Zij heeft dienaangaande gemotiveerd dat: *“Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft en dat u vanuit de gevangenis actief op zoek bent naar werk, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder toont uw veroordeling d.d. 21.03.2019 een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de gepleegde feiten blijkt 'net niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de drugshandel. U was reeds gedurende 3 jaar werkzaam te D. in Utrecht als tandtechniker (ortholab). Uit niks blijkt dat u niet opnieuw toegang zou kunnen hebben tot de arbeidsmarkt in Nederland. Het risico dat u opnieuw contact opneemt met uw contacten in het drugsmilieu blijft reëel aangezien drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan regulier werk en het feit dat u een geldboete van 6.000 euro dient te betalen. Het gegeven dat u in het verleden in Nederland en Frankrijk reeds werd veroordeeld voor drugsfeiten bewijst eveneens dat u graag snel en veel geld verdient. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.”* De Raad acht ook deze belangenafweging in het licht van het privéleven zorgvuldig en evenredig.

Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 24 van het Handvest aanvaard worden.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES